

KÁDÁR ISTVÁN SIRATÁSA

Meg kellett volna innunk azt az üveg bort
beszélgetnünk kellett volna még
késő a bánat
Maradnom kellett volna még

Jaj hogy az ég nem tudott villámló
dörgő záporával visszatartani
ha már szavad erőtlen volt a marasztalásra
beszélgetnünk kellett volna még
meg kellett volna innunk azt az üveg bort
ecetté vált azóta az üveg alján
ecetté a számban
ecetté ecetté vált
pedig hogy marasztaltál:
„ne siess öcsém többet már nem találkozunk
köszönöm a látogatást de ne siess
csak ezt az üveg bort
a félmunkát tudhatod nem szerettem
nem szeretem
a Fönnvalónak nem volt türelme
nincsen türelme hozzám
elfuserált
no még ne félj
még nincsen itt az óra
csak a kaszáját próbálja
új kaszát vett a tiszteletemre
nem vág most feni kalapálja
kiszikkadtam
belémcsorbul
ne sajnáljuk tőle a harmatot
felejtsd el amit mondtam
elfuserált a Fönnvaló elfuserált
egy Kossuth egy Washington lehettem volna
s a legtöbb amire vihettem
prezsbiter egy falusi eklézsián”

Ó mert egy Nagy Sándor eszével
megmaradni egy falu eszének
mert annak akire tizenkét évesen
nem egy birodalom de egy rászorult
nagy család gondja nehezül
akit hol egy magatehetetlen öreg
hol egy mezítlábas gyerek
kényszerít megalkuvásra
annak kínjához csak Prométheuszé fogható
ó hogy semmi szüksége nem volt eszedre
az emberiségnek
falusi Pláton

Pedig ez a falu még nagyobb is valamivel
mint egy akkori hellén város — jegyezted meg
nemegyszer jókedvűen

Elfuserált elfuserált a Fönnvaló
nem volt türelme
mert öt emberöltő is kevés
tíz élet is kevés lett volna
mert könnyebb a feneketlen kútból kimászni
mint a nyomorúság pokolnál
irtóztatóbb bugyraiból
mert csalóka a szegénység
mert zsugori a szegénység
mert mézesház a szegénység
mert képmutató a nyomorúság
legapróbb örömeit is egy megváltó
egy isten kegyességével gyakorolja
kipróbált példabeszédekkel int
szüntelen alázatosságra

Látjátok feleim megesz bennünket
a nyomorúság
becsapnak a példabeszédek

De ne sírjunk
mert a sírás tetszetősebb
sikeresebb mint az öröm
sírni sokkal szebben lehet
ne is örüljünk nincs minek
Jaj

VÍZHORDÓ

Tenyerükből ellenzöt tartva
néznek az aratók a napra,
hátratekintnek olykor-olykor:
botladozva viszem a korsóm

Lábam a tarló fölsebezte,
(hogyan égett, sajgott minden este!)
Sokszor útközben eltűnődtem
s még a gyíkot is irigyeltem.

Lettem volna madárfióka,
pillangó, leginkább pilóta.
Eltörtem, eldobtam korsómat,
s maradtam mégis vízhordónak

Útvesztőkkel és kerülőkkel,
mindenütt hová elvetődtem,
még a tündöklő szép szivárvány
alatt is üres korsó várt rám.

Tenyerükből ellenzöt tartva
aratók néztek föl a napra

BALLADA

Serétet süvít a szél	tört bokájú lompos
lőporfüstöt pufognak	nádszál csüng a
a motorok	villanypóznára akasztott
vér fröccsen	bádog szemétkosárból
kavargó levelekre	mint egy süldőnyúl a
	vadásztarisznyából

TAKÁCS IMRE

A DUZZADT AGYVELŐBEN

A duzzadt agyvelőben a világ terhe
Aranyfüst
Millió rétegbe hajtogatva

Ha lenne szerelem hőse
Jó lesz prófétának
Ha szólni igazságokért akart
Lesz aranyfüst

A harc a folytonos harc esélytelen
Húzzuk a tengerekből a halcsontvázat
Odavetünk egy vonalat
Haragban lelkesedésben
Ahogy az egyik fa körtét
A másik almát terem

A duzzadt agyvelőben
Boldogtalanság burjánzik föl
Itt csak a szerelem torolhatná
A sok szenvedést

Itt csak a szerelem itt csak
Az éles hajtogatások között botló
Itt akit megkeresni
Itt akit visszahozni
Itt csak a szerelem kettős győzelmével
Vagy a duzzadt agyvelő engem lehúz

Nyilalló lábszárcsontokra bordák közé
Kalodás karóba húz

EGY MÁSIK ATOMMÁGLYA

I

Nem tudom elfűrészelni magam
Nem tudok felejtetni

Láttatok-e derékba metszett akácot
Növekvő koronával?

A pallos lefejezte
Vagy letestelte
Régen az elítélteket?
Az halál volt